

opusdei.org

«Són temps per obrir-nos a l'acció de Déu»

Versió íntegra de l'entrevista al prelat de l'Opus Dei publicada recentment pel diari portuguès "Jornal de Noticias".

07/04/2017

He parlat amb alguns dels seus antics alumnes. Em van explicar que impartia de memòria les classes de Teologia Fonamental, sense necessitat d'obrir manuals i

caminant per l'aula. Té tan bona memòria?

D'aleshores ençà ja han passat alguns anys i no ho recordo amb massa detall. Sens dubte, tot i que la memòria ajuda, en l'ensenyament de la teologia influeix especialment el fet que es tracta de realitats que són al centre de la mateixa vida i no només de dades que es recorden.

Si li pregunto pels canvis que hi podria haver a la prelatura, és una paradoxa? A vegades se'ls titlla d'immobilistes, conservadors, com si tinguessin por del canvi...

Les institucions de l'Església, com l'Opus Dei, tenen el repte de ser plenament fidels a Jesucrist en cada moment històric, a través de la missió que han rebut. Amb l'ajuda de Déu, procuren fer visible Jesucrist d'una manera adequada segons les circumstàncies de lloc i temps. Per això, en la prelatura han de conviure

la fidelitat a allò que és essencial, és a dir, a l'esperit i a la missió rebuts, amb els canvis que requereixin les noves circumstàncies, els que siguin necessaris dins de l'àmbit ampli del que no és essencial. Com explicava sant Josepmaria, amb el temps canvien les maneres de dir i de fer, però el nucli, l'esperit ha de romandre immutable.

Com afronta la seva missió i què pensa que se n'espera?

En primer lloc, penso en la necessitat de la plena unió amb el Papa i amb els altres pastors, la qual resulta essencial per a la tasca de servir a l'Església. Naturalment, he de viure la paternitat i proximitat amb les persones, sobretot amb les de l'Opus Dei, ja que són les que l'Església m'ha encomanat. Sóc conscient que la missió supera amb escreix la meua capacitat personal, però també sé que Déu assisteix. A més, compto

amb la col·laboració dels meus
vicaris i els seus consells i, molt
especialment, amb l'oració dels fidels
de l'Opus Dei i de molts amics.

**És el tercer successor del fundador
de l'Opus Dei. Hi ha hagut canvis a
l'Obra des que es va fundar? Quina
és la realitat de l'Opus Dei
actualment?**

La missió general de l'Església es pot
resumir a portar l'Evangelí a tot el
món i ajudar les persones a trobar
Jesucrist en la Paraula i en els
sagraments. La prelatura de l'Opus
Dei participa en aquesta missió
recordant la crida universal a la
santedat i oferint formació cristiana
dirigida especialment a santificar la
vida ordinària: la feina, la família, les
relacions socials, etc. Des del 1928
l'Opus Dei s'ha estès a tots els
continents, ha augmentat la varietat
d'edat, condició social i nacionalitat
dels fidels i ha encoratjat la posada

en marxa de nombroses iniciatives educatives i socials, etc., però el nucli — l'esperit i la missió als quals acabo de fer referència— continuarà sent el mateix, tot i que, com he esmentat abans, a cada moment cal descobrir l'aportació d'aquest missatge davant dels reptes canviants de la societat, de les persones, de les èpoques.

Quina és la situació de l'Opus Dei a Portugal?

Els portuguesos, amb la seva fe confiada i serena i amb el caràcter obert que tenen, han portat el missatge de sant Josepmaria a moltes nacions. Portugal va ser el primer país on el fundador va portar l'Opus Dei fora d'Espanya, i ho va fer personalment el 1945, impulsat per sor Lúcia. Hi ha uns mil cinc-cents fidels de la prelatura, la majoria casats. Són catòlics corrents i sacerdots seculars, que s'esforcen per viure l'Evangelí a la feina i en els

altres aspectes de la seva vida ordinària. La prelatura de l'Opus Dei els ofereix formació cristiana a través de recessos espirituals, classes de teologia, grups d'estudi i formació, etc., a més de l'atenció pastoral dels sacerdots. Aquestes activitats estan obertes a tots i, de fet, hi participen moltes persones que no són de l'Opus Dei. Alguns portuguesos de l'Opus Dei es dediquen a projectes formatius en l'àmbit educatiu i familiar, als quals la prelatura presta una assistència pastoral que és pública i coneguda.

Coneix els canvis legislatius recents a Portugal? Es vol incorporar el tema de l'avortament —que és legal des de fa anys— en el pla curricular de les escoles. També s'està discutint la descriminalització de l'eutanàsia. Portugal, un país de llarga tradició catòlica, sembla que cada vegada és menys cristià, tant pel que fa als

costums com a les lleis. Com veu el futur del país?

La ràpida secularització dels modes de vida —el fet d'acostumar-se a viure com si Déu no existís i, a vegades, com si no haguéssim de morir— és un moviment cultural que afecta molts països de l'anomenat occident cristià. Portugal s'escapa d'aquesta tendència, malgrat que és un país que s'estima tant la vida i en el qual s'estima les persones pel que són, independentment de la seva salut física o espiritual. No conec amb profunditat els detalls de la situació portuguesa, però vostè em parla de temes concrets que es presenten en molts llocs. Abans que res, caldrà retornar a Déu, que és un pare veritablement bo i ple de tendresa: d'Ell pot venir la llum per conèixer la veritat i la força per fer el bé. D'això depèn el futur, també, de Portugal. Em sembla que, en aquest sentit, Fàtima és com un gran imam

per als portuguesos i una font de seguretat i optimisme.

Europa està submergida en una crisi humanitària, hi ha extremismisme polític latents i eleccions molt aviat. L'Opus Dei — etiquetat de vegades de conservador— està d'acord amb determinades posicions més extremistes?

L'Obra no té cap altra posició que la de l'Església Catòlica. Els seus membres gaudeixen de la llibertat de qualsevol catòlic en totes les qüestions opinables. Però, a més, tots els catòlics participem d'alguns reptes que són més ètics que polítics: Europa es troba, efectivament, amb el repte d'acollir i integrar milers de refugiats que s'han vist obligats a abandonar els països d'origen a la recerca d'un futur millor. Per a les persones de l'Opus Dei, com per a tots els cristians, les necessitats i els

sofriments d'aquests germans són invitacions contínues al servei i a la pregària, ja que reconeixem en ells “la carn sofrent de Crist”, tal com sovint ens recorda el Papa Francesc.

L'amor cristià és un amor concret que segueix el model de Jesús: viure contínuament per als altres, revestir-los de dignitat a través d'obres de servei, acompanyar-los en el dolor més profund i transmetre'ls el consol de Crist. En el discurs que el Papa va pronunciar a finals del 2014 al Parlament Europeu va donar idees suggeridores per afrontar aquesta dramàtica situació. Tant de bo els qui governen les tinguin en compte.

Què li sembla, per exemple, la decisió de Donald Trump d'aixecar murs i tancar les portes als immigrants? El Papa Francesc ha dit, en diverses ocasions, que els hem d'acollir com a germans a la Terra, però ens hi van qüestions

complexes des del punt de vista de la seguretat, en el sentit que la seguretat, la llibertat i el terrorisme conviuen avui dia. Com es garanteix el difícil equilibri entre seguretat i llibertat?

Els bisbes nord-americans acompanyen molt de prop els immigrants i comparteixen les seves preocupacions. A més, s'han mostrat oberts a col·laborar amb les autoritats per intercanviar reflexions i punts de vista. Per tant, l'equilibri de les solucions concretes —en particular entre seguretat i llibertat— no és fàcil, i, segurament, hi ha diversos plantejaments possibles. És una responsabilitat important de les autoritats polítiques. Els polítics, independentment dels seus plantejaments, compten amb l'oració dels creients, també quan no pensen com ells. Reso perquè a tots els països hi hagi un clima d'acollida cap a les persones més necessitades, com

a les quals vostè es refereix, ara, en concret, immigrants i refugiats, sense importar-ne la raça, religió o condició social.

Fa poc vaig consultar un estudi en el qual Portugal apareixia entre els països d'Europa amb més índex de divorcis i una quantitat significativa de matrimonis trencats. L'Obra insisteix molt en el carisma de la família i en la família com a pilar de la societat i de l'espiritualitat. Per què fracassen avui tants matrimonis? Quines són les amenaces més importants a la família?

Que un home i una dona es lliurin un a l'altra, per a tota la vida, amb compromís d'exclusivitat i fins a la mort, per créixer conjuntament i engendrar fills que són continuïtat d'aquest amor, és una realitat admirable que interessa a tothom, no només a l'Església. I que aquest

projecte s'enfonsi i fracassi, a més de ferir els involucrats, repercuteix també en la societat. Jesucrist va dir, a més, que Déu rep aquesta unió i la respecta com a definitiva. I per als cristians, el matrimoni és un sacrament, a través del qual Déu actua amb ajuts i benediccions per als casats i els seus fills.

Avui molts es desanimen pel fracàs d'altres persones, pel ritme esgotador de la vida, per l'escassetat de mitjans, d'espai i de temps que afecta les famílies.

Penso que el Papa Francesc ens ajuda a superar el pessimisme i recorda que el matrimoni s'ha de basar en l'alegria de l'amor. No puc deixar de suggerir la lectura atenta del que el Papa anomena el cor d'Amoris Laetitia: el capítol quart sobre l'amor en el matrimoni i el capítol cinquè sobre l'amor que es torna fecund. Són idees pràctiques, suggeridores i

molt fàcilment comprensibles que poden enfortir les famílies.

En el seu primer missatge va citar *És Crist que passa* i deia que “cada generació de cristians ha de redimir, ha de santificar el seu propi temps i, per fer-ho, necessita comprendre i compartir les ànsies dels altres homes, els seus iguals”. Com és aquest temps que ens ha tocat viure?

Són temps d'inseguretat i, alhora, de desig de canvi, d'allunyament de Déu i de *saudades* de Déu, de tristesa i cansament, però també de nostàlgia del bé i de temor dels conflictes, juntament amb un gran desig de pau. Són els temps que ens toca viure i són temps per obrir-nos a l'acció de Déu.

Alguns, en l'opinió pública, es refereixen a l'Opus Dei com una cosa tancada, similar a un grup de pressió. En parlar de l'Opus Dei en

l'opinió pública sovint també apareixen els diners, la influència o la riquesa. De veritat és l'Obra tan influent? Té tants diners i tants béns? Quins? Perquè hi ha tanta gent de l'Opus Dei important i de classe alta (a Portugal, per exemple, bankers)? Hi ha més rics que pobres en la prelatura? És perquè Jesús va dir que és més fàcil per a un camell passar pel forat d'una agulla que per a un ric entrar al regne del cel?

La realitat és molt diferent i sovint hi ha força ficció en l'imaginari col·lectiu. Entre els cristians que pertanyen a l'Opus Dei hi ha persones de tot tipus: sans i malalts, joves i ancians, pobres i persones més benestants, gent amb feina estable, jubilats i moltes persones a l'atur que, als països que més acusen la crisi, pateixen amb tots els qui es troben en la mateixa circumstància. Em sembla important apropar-se a la

realitat, conèixer les persones.
L'Opus Dei presta un servei
d'acompanyament cristià a tots, més
enllà de la condició social o
econòmica, i sense cap interferència
en l'ampli camp de les preferències
professionals, artístiques, polítiques i
de ciutadania. Així mateix, els
nostres centres i labors apostòliques
tenen les portes obertes a tothom qui
vulgui conèixer aquesta realitat de
primera mà. Moltes persones de
l'Opus Dei amb els seus amics
impulsen projectes socials,
assistencials i educatius que estan al
servei de molta gent i que no solen
ser notícia. Li poso un exemple que
he sabut fa pocs dies. Alguns fidels
de l'Opus Dei a la Costa d'Ivori han
creat el centre sanitari Walé que
dona assistència mèdica i tractament
gratuït als malalts de sida, tant a
Yamoussoukro com a Toumbokro. Li
demano a Déu que aquestes
iniciatives, personals o col·lectives,

no es deixin de multiplicar, també en terres portugueses.

Està d'acord amb sant Pau quan afirma que els diners són l'arrel de tots els mals?

Sant Pau diu que “l'amor” als diners és l'arrel de tots els mals. És la mateixa advertència que fa el Papa Francesc quan parla del déu diners i de la idolatria dels diners. El Papa, a més de despertar-nos davant de les grans injustícies socials, també ens ajuda a afinar fins i tot en la manera de donar almoïna: mirant als ulls de qui ens demana, i deixant que la mà que dona toqui la mà que rep.

En els últims anys, l'Opus Dei va aconseguir llocs d'influència a la Cúria i a la Santa Seu. També la Universitat de la Santa Creu va créixer significativament. Com explica aquest augment del prestigi i dels càrrecs per part de l'Opus Dei?

Són molt poques les persones de l'Obra que treballen a la Cúria vaticana: quan les nomenen es fa públic al butlletí oficial de la prelatura, al web *Romana*, en què tothom ho pot comprovar. Han respost lliurement a aquells que els han proposat de col·laborar i intentaran treballar amb actitud de servei i d'obediència als seus superiors a la Cúria. D'altra banda, em sembla clau entendre que la feina als organismes administratius de l'Església es viu com un servei a l'Església universal i no com un càrrec de prestigi. En qualsevol cas, li puc assegurar que l'únic que ens interessa és servir l'Església tal com vol ser servida. Així ens ho va ensenyar sant Josepmaria i així hem de procurar de viure-ho.

Es pot comparar, en termes de dimensió, l'Opus Dei amb els jesuïtes? Diria que l'Obra és igual o

més important que els jesuïtes avui dia?

A l'Església tots volem respondre al mandat missioner de Jesucrist, tots col·laborem en la gran missió evangelitzadora. Cadascú duu a terme aquest anunci segons el seu carisma i, tots junts, som encara pocs per ajudar tota la gent. Per això ens sentim units els uns als altres, i no hi ha lloc per a comparacions. És molt notable el servei que la Companyia de Jesús ha prestat i presta a la humanitat, amb la dedicació i el lliurament de tants homes que uneixen l'oració, l'estudi i un servei molt real a les situacions humanes de frontera. Jo mateix vaig estudiar el batxillerat en una escola dels jesuïtes a Madrid i estic molt agraït per tot el que vaig rebre tant en el pla acadèmic com en el de la formació humana i espiritual.

Va poder veure la pel·lícula *Silenci*? Què li va semblar? Si encara no l'ha vist, què li han comentat?

He llegit alguna cosa sobre la pel·lícula, que descriu com pot arribar a ser d'elevat el preu de ser lleial a Déu. No hem de desitjar ser provats, però confiem que Déu ens ajudi, a cada moment, a no deixar de ser justos i a fer el bé.

Com és haver de tractar amb un Papa jesuïta? Sé que em respondrà que el Papa ho és per a tota l'Església. Òbviament no es posa en dubte la seva infallibilitat.

Tanmateix, hi ha papes que poden agradar més o menys, per unes raons o altres. El Papa Francesc ha experimentat certa oposició per algunes posicions que els conservadors consideren una mica laxes. Preocupa, a l'Obra, que hi pugui haver canvis doctrinals?

En un bon fill de l'Església no hi haurien de cabre els recels a què es refereix. A més, amb el Papa actual és molt fàcil arribar a un tipus d'afecte, diguem-ne, humà, d'amistat. Personalment, m'impersona la seva vida d'oració i la proximitat amb les persones, que manifesta amb un amor predilecte per als malalts. Parlem d'un Papa amb un gran sentit pastoral, que desitja una Església evangelitzadora. El 3 de març passat vaig estar en audiència privada amb el Papa, el qual es va mostrar molt afectuós, agraït i interessat per la labor apostòlica de l'Opus Dei a tot el món. Sovint recordo un lema que va proposar sant Josepmaria: **Omnes cum Petro, ad Iesum per Mariam** (*tots, amb Pere, a Jesús per Maria*).

Què opina sobre el que es va parlar en el Sínode de la família, en concret, sobre l'accés als sagraments —en alguns casos— per part dels divorciats que han

contret nou matrimoni, o sobre determinades afirmacions —poc conservadores— del Sant Pare del fet que no s’han de jutjar els homosexuals sinó que cal acollir-los?

El Papa convida tota l'Església a acompanyar, a discernir, a integrar totes les persones, sigui quina en sigui la situació personal. És un nou impuls pastoral que requereix respostes concretes dins la continuïtat amb la doctrina del Magisteri. Al seu document sobre la família, alhora que recorda que no canvia la doctrina de l'Església, el Sant Pare ens anima a buscar la manera d'ajudar les persones que es volen casar, els qui volen fer créixer el seu amor conjugal o els qui travessen alguna dificultat. Per a això, fan falta més directors o consellers espirituals disponibles i preparats.

Què pensa sobre el cas del grup de cardenals que van escriure al Papa Francesc assenyalant certa discordança amb aspectes de l'exhortació postsinodal? Està d'acord que potser hi va haver una interpretació equivocada o una explicació errònia d'alguns punts? De quins?

Entendrà que no em competeix entrar aquí en detalls sobre aquest tema. En qualsevol cas, és manifesta l'existència de diversitat d'opinions en qüestions importants, la qual cosa suposa un motiu per resar per la unitat.

Té sentit una Església amb tants moviments diferents? La diversitat de moviments i carismes pot contribuir a dividir l'Església?

L'Església és un poble, el poble de Déu, format per molts pobles. És una casa gran i en expansió, que Crist edifica per acollir totes les persones i

on totes les persones poden trobar el lloc en el qual se sentin com a casa. Unitat i diversitat no s'oposen; el contrari d'unitat és divisió. Si hi ha unió amb Crist, a través de Pere, no hi ha risc de divisió, sinó ben al contrari. La unitat en la diversitat és precisament comunió, la qual cosa suposa un enriquiment notable per a l'Església.

Com explicaria l'Opus Dei al món actual?

El fundador, sant Josepmaria Escrivà, solia dir que l'Opus Dei és una gran catequesi. Aquesta és una imatge molt gràfica. Cada persona de l'Opus Dei, amb la naturalitat de la seva vida cristiana i amb la seva amistat, malgrat les limitacions i els defectes, procura compartir l'alegria de l'Evangelí entre els familiars, amics, col·legues de feina, veïns... i fer Església, justament, en aquestes perifèries professionals, familiars i

socials. El nostre món és ple de ferides i assedegat d'esperança. El testimoni d'una vida cristiana en les realitats més quotidianes pot ajudar que moltes persones coneguin i trobin Jesucrist i, en descobrir el seu amor, tinguin una alegria més profunda en les seves vides.

Quina opinió i quines expectatives té sobre la visita del Papa Francesc a Portugal? Ha preferit visitar Fàtima en lloc d'anar al Santuari d'Aparecida al Brasil. Què espera d'aquesta visita del Papa a Portugal el mes de maig?

És admirable la profunda i viva devoció que té el Papa a la Mare de Déu. Es veu que anirà a Fàtima atret per Déu a través de Maria. El lema del viatge és suggeridor: “Amb Maria, peregrino en l'esperança i la pau”. A Fàtima, els pastors s'han apassionat per Déu, que els ha enlluernat. Tant de bo, al costat del Papa, tots puguin

descobrir o redescobrir, amb l'ajuda maternal de Maria, l'immens amor de Déu per cada un d'ells.

Traducció de l'oficina de comunicació de l'Opus Dei a Catalunya

Copyright © opusdei.es

Rosa Ramos

Jornal de Noticias

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/son-temps-
per-obrir-nos-a-laccio-de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca/article/son-temps-per-obrir-nos-a-laccio-de-deu/)
(10/08/2025)